

omfatter tilfælde (nr. 1—3), hvor den, der har været indsat i arbejds hus, inden 3 — efter nr. 2 inden 2 — år efter den sidste *endelige* løsladelse gør sig skyldig i ny kriminalitet af nærmere angiven beskaffenhed. Ved endelig løsladelse forstås i denne forbindelse, jfr. borgerlig straffelovs § 40, stk. 2, prøvetidens udløb, for så vidt bestemmelse om genindsættelse ikke er truffet forinden. En forlænget prøvetid vil derfor ikke blot medføre forøget mulighed for genindsættelse, men tillige forøget mulighed for ny dom til indsættelse i arbejds hus. En så kraftig forøgelse af denne mulighed, som ville være følgen af en prøvetid på 5 år, hvorefter altså den tidligere arbejds husindsættelse i forbindelse med nye forbrydelser ville kunne danne grundlag for ny dom til arbejds hus indtil 8 år efter løsladelsen på prøve, må efter justitsministeriets opfattelse anses for overvejende betænkelig.

Ved indføjelser af en henvisning til det i § 1 foreslåede nye stk. 5 i borgerlig straffelovs § 42 opnås, at denne regel om rettens adgang til at undlade straffastsættelse for ny forbrydelse i prøvetiden, når genindsættelse skal ske, finder anvendelse også på de fra arbejds huset prøveløsladte. Bestemmelsens indhold iøvrigt er enslydende med den gældende bestemmelse, bortset fra, at der som følge af den i § 1 foreslåede ændring i straffelovens § 38 henvises til dennes 4. stk. i stedet for til stk. 3.

Til § 5.

Efter den gældende bestemmelse i borgerlig straffelovs § 66, stk. 1, kan den, som efter tidligere at have været idømt sikkerhedsforvaring i medfør af § 65 på ny — inden 5 år efter den endelige løsladelse, jfr. § 81, stk. 3, 1. punktum — idømmes sikkerhedsforvaring, ikke løslades før 8 år efter indsættelsen, medens mindstetiden for sikkerhedsforvaring iøvrigt er 4 år. Bestemmelsen har vist sig at kunne virke uheldigt i praksis, fordi den kan være til hinder for løsladelser, der efter den dømtes forhold, som de efter en årelang forvaringstid foreligger, måtte anses for velbegrundede. Det høje minimum for den gentagne sikkerhedsforvaringsvarighed kan også være medvirkende til, at domstolene i tilfælde, hvor den pågældendes forhold og hensynet til retssikkerheden taler for gentagen anbringelse i sikkerhedsforvaring, viger tilbage herfor og i stedet idømmer en tidsbegrænset frihedsstraf. Ændringen vil ikke betyde, at den pågældende altid vil blive løsladt tidligere end efter den nugældende regel, men kun at man ikke er nødsaget til i årevis at tilbageholde en person, hvis tilbageholdelse efter fængselsnævnets opfattelse ikke

længere har nogen rimelig begrundelse i hensynet til samfundets sikkerhed.

Ved henvisningen i bestemmelsens næstsidste punktum til det i § 1 foreslåede nye stk. 5 i borgerlig straffelovs § 42 opnås, at retten får mulighed for at undlade straffastsættelse for forbrydelser begået af en fra sikkerhedsforvaring prøveløsladt, der skal genindsættes i sikkerhedsforvaring.

Bestemmelsen iøvrigt er — bortset fra den af forslaget § 1 følgende konsekvensændring — enslydende med den nuværende affattelse af borgerlig straffelovs § 66, stk. 1.

Til § 6.

I medfør af borgerlig straffelovs § 289, stk. 1, kan politiet, når nogen mere end een gang har været dømt til fængselsstraf eller indsættelse i arbejds hus eller sikkerhedsforvaring for en berigelsesforbrydelse eller efter tidligere at være dømt for løsgængeri er dømt på nævnte måde for en berigelsesforbrydelse, indenfor et tidsrum af 5 år fra domfældtes sidste endelige løsladelse give ham tilhold om til visse tider at møde og give oplysning om, hvor han bor eller opholder sig, og gøre rede for, hvorved han ernærer sig. Efter bestemmelsens stk. 2 straffes den, der overtræder et sådant tilhold, med fængsel indtil 4 måneder, under særlig formildende omstændigheder med bøde.

Tilhold i medfør af § 289 kan således kun meddeles personer, der er dømt for en berigelsesforbrydelse. For så vidt angår andre straffede, som politiet anser det for nødvendigt at holde under observation efter endt strafafsoning — navnlig personer, der er dømt for brandstiftelse eller grove sædelighedsforbrydelser —, må politiet udøve sin kontrolvirksomhed på anden måde, bl. a. ved at holde sig underrettet om de pågældendes bopæl og ved at sende meddelelse til andre politikredse i tilfælde af flytning.

Rigspolitichefen har oplyst, at der tidligere årlig meddeltes mellem 100 og 200 tilhold, men at antallet af meddelte tilhold i de senere år er faldet betydeligt; for årene 1952, 1953 og 1954 er tallene således henholdsvis 14, 67 og 28. Pr. 9. juli 1955 var der ialt 368 løbende tilhold. Tilholdene gives overvejende personer dømt for indbrudstyveri eller røveri, i enkelte tilfælde personer dømt for bedrageri. Personer uden fast bopæl får i reglen pålæg om at melde sig til politiet hver 5.—7. dag. Med hensyn til fastboende personer fastsættes meldepligtens omfang efter et konkret skøn i hvert enkelt tilfælde.

Med hensyn til personer, der løslades på prøve, hvilket gælder størsteparten af dem, hvem tilhold